

прѣлъ да стоишь? Ты ще си туй хубоснащата хаджійка и чорбаджійка, и си дошла и тукъ да изгѣзешь напрѣлъ, да сѣдишь на чело а? Да ся махашь отъ тукъ. Тука нѣма хаджійки, чорбаджійки никакъ: нѣма тронове, нѣма моды, нѣма бѣлило, нѣма червило; рай е часть отъ таквызь мръсоты; а клюкы да ходишь да правишь и да размирявашь райскытъ жители не ше ти е коле.

— А къдѣ да идъ, горкана азъ сега, святче Божій, рѣкла нашата чорбаджійка съ умилень гласъ и усърнало лице.

— ИДИ ПО ВРАГА, отговорилъ гнѣвно св. Петръ.

Нѣкон Господжи мѣрjali веднѣжъ одного философа защо не дава на дъщерикъ си да учи странны языцы. О, за языкътъ на женякъ и единъ само языкъ е доста! рекълъ той.

— На единъ женякъ рoдиннытъ ѳ направили забѣлѣжкы, че дѣцата ѳ стоятъ нѣкакъ все умыслены и тѣжны. Незнакъ, *мари*, рѣкла ти що сѣ таквызь; все гы бѣлъ да бѣдѣтъ весели, а тѣ не ставатъ.

Забѣлѣжено е че явеніето на истинната любовь въ свѣтътъ е, каквото явеніето на призрацытъ и вѣдытъ; всичкый свѣтъ говори за тѣхъ, но малко сѣ овѣзь конто могатъ да бажатъ че сѣ гы видѣли.

Пролѣтъ

Ты пакъ ся завращашь, о пролѣтъ и младость,
Съ цвѣтливъ ногъ,
И пакъ ся завраща и драгость, и радость,
И цвѣтъ, и злака!
На яворъ въ горъ гъргорница въспѣва
На тебѣ хвала;
Овчарь ти здрависва на злачны моравк:
«Добрѣ си дошла.»
По цвѣтны страница овчарка засмѣна
Бере мензохаръ,
На кыткъ го кычи, на кыткъ бесцѣнъ
Овчерю на даръ!
Въ ограды, въ градины, въ горы и въ долины
На вредъ ся отзывать любовны пѣсней;
Все тебе посръщатъ и радость осѣщатъ
Човѣцы, животны, по всичкы страны!

— Завраща ся пролѣтъ и цѣвнува цвѣте,
Сърце, разбуди ся, замрѣло сърце,
И развесели ся какъ въ прѣдни деніе
Но ахъ, вечъ за менъ безвъзвратно отлѣте
Пріятното врѣме на младость въ свѣта!
Завянѣхъ, изванѣхъ, и вечъ не цвѣтиѣ.
